

ЗАКОНИТО ОБЕЗБЕЂЕЊЕ УСТАВНОГ ЈЕМСТВА ДВОСТЕПЕНОГ ОДЛУЧИВАЊА

Уставно јемство двостепеног одлучивања може се обезбедити само нормативним одређењем одлучивања у другом степену од стране органа који ни на који начин није учествовао у поступку доношења првостепене одлуке.

Из образложења:

"Врховни касациони суд не прихвата изнето становиште нижестепених судова. Не може се прихватити тврдња да не постоји повреда двостепености у одлучивању зато што је одредбама Правилника тужене прописана надлежност директора да одлучује и у првом и другом степену. Околност да у првом степену дисциплински поступак спроводи дисциплинско веће и да исто предлаже директору одлуку коју он само формално доноси није од значаја за оцену да ли је један те исти орган одлучивао и првом и у другом степену. Право на жалбу и друго правно средство против одлуке којом се одлучује о праву, обавези или на закону заснованом интересу сваког лица зајемчено је одредбом члана 36. став 2. Устава. Остварењем тог уставног јемства се реализује у двостепености одлучивања које се исцрпљује доношењем другостепене одлуке од стране органа који није учествовао у поступку доношења првостепене одлуке. Ово уставно јемство се не може искључити одлуком редовног суда. То се, поготову, не може учинити извођењем закључка редовног суда да је у првом степену директор тужене само формално одлучивао о изреченој дисциплинској мери због чега се његово учешће у доношењу одлуке по приговору не може окарактерисати као повреда уставног јемства двостепеног одлучивања. Уставом установљена јемства људских и мањинских права се морају поштовати од стране свих правних субјеката. А да ли се и у којој мери она крше одлучује Уставни, а не редовни суд. Уставни суд је надлежан да сходно овлашћењу конституисаном одредбом члана 167. став 1. тачка 1. Устава одлучује о сагласности закона и других општих аката са Уставом. Тим поводом Врховни касациони суд указује да су спорне одредбе члана 40. став 2. и члана 53. став 2. Правилника о правима, обавезама и одговорностима запослених у Министарству финансија и економије-Управи царине 08 бр.110-00-395/2003 од 14.11.2003. године биле предмет оцене њихове законитости од стране Уставног суда. Уставни суд је донео одлуку број ПУО 117/2012 од 13.6.2013. године којом је утврдио да те одредбе цитираног правилника нису у сагласности са законом. Утврђено је да је одредба члана 53. став 2. Правилника, којом је прописано да о приговору царинског службеника против решења директора Управе царине одлучује директор Управе царине у року од 15 дана од дана подношења приговора несагласне са одредбом члана 256. тачка 4. Царинског закона из 2003. године, којом је прописано да министар, поред осталог, одлучује о приговору на одлуку о правима и обавезама из радног односа. Следом реченог правно и неутемељено становиште нижестепених судова да је спорна одлука законита зато што је донета у законом прописаном поступку од стране законом овлашћеног органа тужене."

(Сентенца из решења Врховног касационог суда Рев2 1824/2018 од 11.4.2019. године, утврђена на седници Грађанског одељења од 3.7.2020. године)